

[Paul Holt.]

minister os den Imødekommenhed at gøre os bekendt med Regeringens Udkast til en Svarnote. I dette Udkast var der et Krav om Folkeafstemning i Sydslesvig, og derfor kunde vi tiltræde Udkastet. Kravet om denne Afstemning blev som bekendt opgivet efter Forhandlinger udelukkende mellem de udvalgsberettigede Partier, men disse Forhandlinger, der blev ført til Ende i det udenrigspolitiske Nævn, har vi intet haft med at gøre, og derfor undrer det os, at den højtærede Udenrigsminister kan udtale sig paa en saadan Maade, at det kan se ud, som om vort Parti staar bag denne Note.

Vi har fastholdt vor Stilling fra den 9. Juli, da vi stemte mod den Beslutning, som dengang blev vedtaget. Vi fandt denne Beslutning lige saa vel som Noten til England indenrigspolitisk utilfredsstillende og udenrigspolitisk utilstrækkelig. Dette gælder ogsaa den senere afsendte Svarnote til England.

De Angreb, der ustandselig har været rettet mod den højtærede Statsminister for hans saakaldte private Sydslesvigspolitik, viser i allerhøjeste Grad, at den indenrigspolitisk har været ganske utilfredsstillende. Vi forstaar særdeles vel, at det har været saare vanskeligt for den højtærede Statsminister at forene den i Folketingsbeslutningen og Noten udtrykte Sydslesvigspolitik med sin personlige Opfattelse og sin Samvittighed. Denne Politik er jo i det væsentlige bestemt af det, som man kan kalde den Hedtoft—Dahlgaard'ske Opfattelse af, hvorledes vor Sydslesvigpolitik bør være, en Politik, som Regeringen altsaa har følt sig tvunget til at føre. Vi ser jo i denne Debat den gamle Konstellation træde frem igen, repræsenteret af de ærede Medlemmer Hr. Hans Hedtoft og Hr. Bertel Dahlgaard, den Konstellation af politiske Partier her i Landet, som førte frem til Danmarks Stilling den 9. April 1940.

Denne Politik, som den er udtrykt i Noten til England, er ogsaa i udenrigspolitisk Henseende ganske utilstrækkelig; det gælder baade set fra Dansk Samlings egen Opfattelse af det sydslesvigske Spørgsmaal og ud fra selve Notens Indhold, naar man vurderer denne Note i Forhold til den udenrigspolitiske Virkelighed, som vi har at arbejde med. De Krav, Ønsker og Henstillinger, som denne Note giver Udtryk for, har nemlig ikke nogen som helst Mulighed for at blive imødekommet, medmindre man fra dansk Side stiller Krav om en Afstemning i Sydslesvig, hvilket i sig selv nødvendiggør en Særordning

for Sydslesvigs Administration, altsaa rejser et Krav af territorial Karakter.

De danske Krav og Henstillinger falder i 3 Punkter, først angaaende Flygtningenes Fjernelse fra Sydslesvig, dernæst en administrativ Selvstændighed for Sydslesvigs Vedkommende og endelig en Sikring af de almindelige Frihedsrettigheder for den danske Folkegruppe i Sydslesvig.

Vedrørende det første Punkt, Flygtningene i Sydslesvig, ligger det saaledes, at Kravet om disses Fjernelse kun kan opfyldes, saafremt der opnaas en særlig territorial Ordning for Sydslesvig, og det kan kun ske, efter at Krav fra den danske Stat om en Afstemning er godkendt af den kommende Fredskonference. Hvis dette Krav ikke rejses, vil baade de britiske og tyske Myndigheder af Forholdene være tvunget til at fylde dette Landomraade, fylde Sydslesvig med tyske Flygtninge.

Englænderne kan ikke anerkende et dansk Argument som dette, at Sydslesvig er særlig tæt belagt med Flygtninge. Man maa nemlig gøre sig klart, at for Englænderne er Flygtningeproblemet først og fremmest et Boligspørgsmaal af Dimensioner, som vi her i Landet overhovedet ikke kan gøre os noget Begreb om. Selv om visse Dele af den britiske Zone ikke har saa mange Flygtninge, som Sydslesvig har, saa er Boligproblemet i disse Egne dog af samme alvorlige Karakter, fordi den udbombede Bybefolkning de paagældende Steder staar uden Midler af nogen Art, uden Boliger, og derfor maa Besættelsesmyndigheden sørge for at skaffe dem Tag over Hovedet.

Allerede i November 1945 udtalte vi fra vor Side, at en Løsning af Flygtningeproblemet i Sydslesvig kun kunde opnaas, hvis vi fra dansk Side stillede Krav af territorial Karakter og endvidere tilbød vor Medvirken ved Ordningen af Indkvarteringen og Forplejningen af disse Flygtninge ved en Bosættelse af dem i andre Egne. Dette sidste Synspunkt blev af „Demokraten“ i Aarhus karakteriseret som modent til Sindssygehospitalet, men senere har dog trods „Demokraten“s Dom det ærede Medlem Hr. Bartholdy og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller givet Udtryk for samme Opfattelse. Det nytter ikke noget, at vi i vore Udtalelser blot stiller Krav til andre. Vi maa ogsaa gaa ind for en aktiv dansk Medvirken til Løsning af dette Problem, men der kan ikke komme Gang i dette, før vi stiller Krav af territorial Karakter. De Partier, som ikke vil være med til at stille et saadant Krav, paatager sig direkte An-